

Verhaal
van de dag

Meelfabriek één grote bouwput

Annet van Aarsen
a.van.aarsen@hollandmediacombinatie.nl

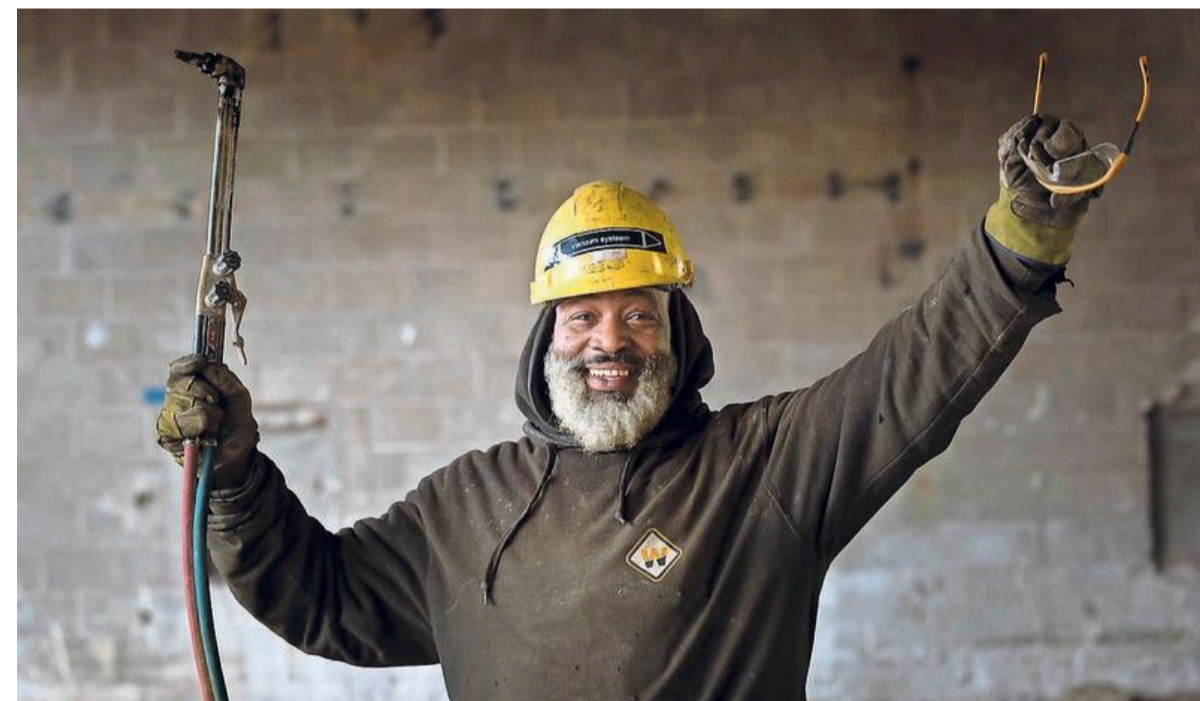
Leiden * De Meelfabriek is de meest bijzondere bouwput van Leiden. Achter de hekken is het net een mierenhoop: tientallen slopers en bouwers zijn hier aan het werk. Op de plek waar straks de binnentuin van de wereldberoemde architect Piet Oudolf komt, met daaronder een parkeergarage, laadt een kraan grote hoeveelheden puin in een zandwagen. Uit het monumentale Molengebouw en Riffellokaal is de vloer gesloopt. Ook het trapenhuis - een uitbouw - ging tegen de vlakte. Ineens is er vanaf het binnenterrein weer volop zicht op de Zijlpoort, een stuk verderop. Het directiegebouw, net naast de poort, komt langzaam uit de steigers. De schoongemaakte bakstenen hebben een gouden gloed. De monumentale stalen kozijnen zijn gerestaureerd en - heel vernuftig - voorzien van dubbel glas. Helemaal aan de rand van het bouwterrein, aan de kant van de Waardgracht, schieten twee appartementencomplexen voor studenten uit de grond. Dit bouwproject - fase 1 - hoort feitelijk niet bij de Meelfabriek, maar moest eerst worden uitgevoerd voordat er op het terrein begonnen kan worden met de bouw van een grote ondergrondse parkeergarage van elf meter diep. „Aan de kant van de studentenwoningen zitten aan twee zijden al damwanden in de grond”, zegt

Deze grote wasbakken komen uit de kelder van het directiegebouw.

De vloer en stukken muur worden uit Molengebouw en Riffellokaal gesloopt.

Ernesto Hooplot werkt in het Molengebouw aan de funderingen.

Graffiti van Popeye, bovenin het Silogebouw, verdwijnt. Hier komt de skybar.

De toekomstige tuin van Oudolf en de plek van de Singeltoren staan vol met bouwmaterial.

FOTO'S TACO VAN DER EIJ

Verhaal
van de dag

Tinga

Leidenaar Merijn Tinga is bioloog, kunstenaar en avonturier. Tel dat bij elkaar op en je hebt zijn alter ego, de Plastic Soup Surfer. Op deze plek schrijft Tinga elke week over wat hem bezighoudt.

Pim-pam-pet

Als introductie boven dit stukje staat dat ik schrijf over wat mij bezighoudt. Ik probeer toch ook aan u als lezer te denken door wat variatie te brengen. Ik heb het al zo vaak over statiegeld. Eerlijk gezegd begint mijn omgeving er ook zat van te worden. Want het gaat in mijn hoofd al weken over niets anders. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat. Ik kan stiltejes op de bank zitten en voor mij uit staren terwijl ik in mijn kop, als in een schaaftspel, alle spelers en hun mogelijke zetten naloop. Plotse-ling kan ik dan mijn kinderen de stuipen op het lijf jagen door in een sardonisch gelach uit te barsten. Niet gezond. Dat is het moment dat mijn vrouw mij naar buiten stuurt om een rondje te gaan hardlopen.

Gelukkig is - om in schaaftermen te blijven - het eindspel ingezet sinds afgelopen week. Of in wiclertermen; de laatste kilometers. Woensdag stuurde ik mijn eerste gerechtsdeur-waarder op Albert Heijn af en de dag erna was het 'rondetafel-gesprek' over statiegeld. Een bijeenkomst waarin alle kersverse Kamerleden werden geïnformeerd door de belanghebbende partijen over de standpunten in een van de langstlopende slepende politieke gevechten: statiegeld (Sorry lezer, maar daar is het S-woord toch weer). Er zat donderdag een oververtegenwoordiging van industrie en brancheverenigingen die chagrijnig haar afkeur van uitbreiding zat te verdedigen. Anderzijds waren daar ook Natuur & Milieu en de vereniging van Nederlandse gemeenten die lieten weten hartstochtelijk voorstander van uitbreiding te zijn (waar blijft de gemeente Leiden met een openbaar statement? Het staat notabene in jullie nieuwe Afval-beleid.)

Het heet een rondetafelgesprek maar passender zou zijn 'hoef-i-jzergesprek'. Aan de ene poot zitten de Kamerleden, daar tegenover de specialisten. De ongeveer honderd man publiek - onder wie ook ik - kijkt het vanaf de tribune aan. Het grootste deel van de mensen aan tafel en in het publiek heb ik persoonlijk gesproken of ken ik viavia. Lobbyisten, netwerkers, natuur-organisaties en wat pers. De meesten met de telefoon in de hand om de vragen en antwoorden aan tafel van extra scherpte te voorzien door direct met de partijen te appen. Ik ook. (Het is wat onluisterend misschien, maar nu weet u waarom Kamerleden constant met hun telefoon spelen: de smartphone is de navelstreng met de lobbyisten. Zo wordt het spel gespeeld.) Het wordt een taai bijeenkomst. En de successen of verliezen zijn vaak alleen voor insiders te begrijpen. Wat verzwegen wordt, de lichaamstaal van sommige sprekers of de volharding in een standpunt. Na drie uur gepraat aanhoren, ben ik helemaal murw.

Ja, we hebben wat gewonnen. En de industrie heeft wat verloren. De bal ligt meer dan voorheen bij de politiek. Statiegelduitbreiding wordt de komende weken de eerste testcase voor de groene ambities van dit kabinet. Een kabinet dat snakt naar een positief verhaal en een succesje. Ik weet wel iets en het begint met de letter 'S'.

